

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 20-06-29551 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

בפני כבוד הרשם הבכיר בנימין בן סימון

תובעת בתיה ד. ויטון

נגד

נתבע אלעד מרגלית

פסק דין

לפני תביעה על סך 30,000 שקלים שעילתה פיצוי ללא הוכחת נזק בגין עוגמת נפש ופגיעה בשמה ופרטיותה של התובעת מטעם הנתבע בהתאם להוראות [חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א -1981](#) (להלן: "החוק"). הנתבע שהינו בעליו של אתר ad פרסם שוב מודעה שפרסמה הנתבעת באתר יד 2, ללא הסכמת התובעת. זו האחרונה טענה, כי נפגעה פרטיותה ונגרמה לה עוגמת נפש. אקדים את המאוחר ואציין שהתביעה התקבלה בחלקה.

להלן העובדות הרלוונטיות למקרה

1. התובעת הינה עורכת דין.
2. הנתבע הינו בעל אתר האינטרנט ad.co.il (להלן: "האתר") המפרסם מידע הנשאב מלוחות המודעות בישראל. האתר למעשה מעתיק את הפרסומות ומפרסם אותן.
3. ביום 27.5.20, הבחינה התובעת, כי הנתבע פרסם באתר האינטרנט שבבעלותו כי ביתה הפרטי של התובעת עומד למכירה ולצד המודעה נכתב "לרגל מעבר לחו"ל". המודעה

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 29551-06-20 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

- הכילה פרטים אישיים אודות התובעת כגון: כתובת ביתה הפרטי, שמה הפרטי ואף מספר הטלפון הנייד האישי שלה (נספח א' לכתב התביעה).
4. הפרסום התגלה לתובעת במקרה, כיון שצד ג' הגיש ביום 26.5.20 לביהמ"ש לענייני משפחה בירושלים (במסגרת הליך 20-01-32369 פלוני נ' פלוני) בקשה לעיכוב יציאה מהארץ במסגרת הליך משמורת. לבקשתו, צירף צד ג' על מנת לבסס את טיעונו כאסמכתא את המודעה מאתר ad.
5. עם היודע דבר הפרסום לתובעת, היא פעלה להסירו ופנתה לנתבע בבקשה לכך.
6. התובעת צירפה לכתב התביעה (נספח ד' לכתב התביעה) חוות דעת שנערכה על ידי הקליניקה לזכויות אדם במרחב הסייבר באוניברסיטה העברית, אשר דנה בחוקיותו של אתר ad וקבעה, כי העתקת מודעות ופרסומן מחדש מהווה פגיעה חמורה בפרטיות.
7. בתאריך 11.6.20 הגישה התובעת את כתב התביעה כאמור. הנתבע הציע לתובעת פיצוי בסך של 2,000 ₪, התובעת סירבה לקבל את ההצעה, ומכאן התביעה.

טענות הצדדים

8. לטענת התובעת, הנתבע פרסם את המודעה כאמור ללא קבלת הסכמתה. בעקבות כך נפגעה פרטיותה ושגרת חייה של התובעת ושל בני ביתה. המודעה גרמה, בין היתר, להבנה מוטעית אצל יריביה לדיון משפטי המתנהל בעניינה בבית המשפט לענייני משפחה, כאילו היא כביכול מנסה להימלט לחו"ל. כן טענה, כי הפרסום גרם לה הוצאות רבות ועוגמת נפש רבה בהסבר לבית המשפט לענייני משפחה מדוע המודעה לא פורסמה על ידה.
9. לטענת התובעת, מיד כשנודע לה אודות הפרסום האמור, היא פעלה משך שעות ארוכות לאיתור פרטי הנתבע בכדי להסיר מידיית את הפרסום השקרי (נספח ב' לכתב התביעה). לטענתה, הנתבע טען כי המודעה הוסרה, אלא שאז התברר שהמודעה טרם הוסרה ועדיין מופיעה ברשת על ידי מנוע החיפוש "גוגל" (נספח ג' לכתב התביעה).
10. הנתבעת המשיכה וטענה, כי אילולא בחרה לפרסם את המידע האמור באתר "יד 2", אזי הייתה עושה זאת כחלק מן הסכם בינה לבין אתר "יד 2" ובו היא בעלת השליטה על כל

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 29551-06-20 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

- הפרמטרים הנוגעים לפרסום, לרבות הסרת המודעה בעת שתחפוץ. לטענתה, באתר ad של הנתבע אין כל מנגנון הסרה שכזה ונדרשת התערבותו של הנתבע לצורך הסרת מודעה.
11. כעת עותרת התובעת, כי בית המשפט יחייב את הנתבע לפצות אותה בסך של 30,000 ₪ וזאת בגין הפרסום השקרי שפרסם הנתבע ללא הסכמתה המפורשת של התובעת אשר פגעה בפרטיותה.
12. לטענת הנתבע, דין התביעה להידחות שכן התובעת פרסמה את ביתה למכירה באינטרנט וכי הוא מצדו פרסם את המודעה של התובעת במטרה לסייע לתובעת לממש את המכירה.
13. לטענת הנתבע, ביום 08.05.20 פרסמה הקליניקה לזכויות אדם במרחב הסייבר באוניברסיטה העברית חוות דעת שגויה הנוגעת לאתר ad. לטענתו, התובעת הבינה כי באפשרותה להתעשר על חשבון הנתבע ולכן יצרה מודעה פיקטיבית, אשר לא תואמת כלל את המחירים העדכניים במיקום של הדירה, וכל זאת בדיעה מלאה כי הפרסום שלה באתר "יד 2" יגרור אחריו את הפרסום כאמור באתר של הנתבע ad.
14. לגופו של עניין הנתבע טען, כי אתר ad אוסף רק מידע פומבי שכבר קיים באתרים אחרים ולא מציג מידע חדש, ובתחתית המודעה באתר ad קיים קישור המפנה למודעה המקורית. כן טען, כי לאתרו תועלת חברתית רבה, בכך שהוא דואג לפילוח מדויק יותר מאשר באתרים המקוריים ובנוסף לכך, הוא מאפשר שקיפות.
15. לטענת הנתבע, בניגוד לטענת התובעת, באתר ad ניתן להסיר תכנים ללא כל צורך במתן הרשאה מצד הנתבע, וזאת על ידי לחיצה על "דיווח על המודעה".
16. לטענת הנתבע, טענות התובעת לא עולות כדי פגיעה בפרטיות, שכן לפי חוק הגנת הפרטיות, אין צורך בהסכמה "מפורשת"; הסכמה לפי [סעיף 3](#) לחוק יכולה להילמד מנסיבות העניין, וכאן אין חולק, כי התובעת עצמה ביצעה את הפרסום באתר "יד 2" לצורך מכירת הדירה, והנתבע מצדו פרסם את המודעה בכדי לסייע לתובעת במכירה. כן טען, כי אין מדובר כאן בלשון הרע שכן התובעת לא הציגה מהם הפרטים אותם פרסם הנתבע העולים כדי לשון הרע.

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 20-06-29551 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

דין והכרעה

17. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים והראיות לנוכח הוראות החוק והפסיקה, הגעתי לכלל מסקנה כי **דין התביעה להתקבל בחלקה**. אפרט להלן:
18. תחילה אציין, כי מצאתי לקבל את העמדה של הקליניקה לזכויות אדם במרחב הסייבר באוניברסיטה העברית בירושלים, אשר כתבה חוות דעת מפורטת בדבר חוקיות הפעילות של האתר. חוות הדעת צורפה על ידי התובעת במסגרת תביעתה.
19. בחוות הדעת אשר נערכה על ידי עורכת הדין דנה יפה, נקבע כי הפרסום שנעשה באתר ואשר נעשה ללא קבלת היתר מהמפרסמים - יש בו כדי לפגוע במפרסמים. במסגרת חוות הדעת נאמר, כי אתר ad מפרסם מודעות אשר פורסמו כבר באתר יד 2. המודעות מפורסמות באתר גם לאחר הסרת הפרסומים המקוריים באתר יד 2. בהתאם לחוות הדעת, הפרסום מהווה פגיעה בפרטיות ופוגעת בשגרת חייהם של מפרסמי המודעות.
20. אכן, הזכות לפרטיות היא זכות יסוד ובחוק יסוד כבוד האדם וחירותו נכתב בסעיף 7(א) כי "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו". סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו".
21. הוראת החוק הרלבנטית לענייננו היא סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות (להלן: "החוק") הקובע מספר חלופות של הגדרת "פגיעה בפרטיות".
22. חוק הגנת הפרטיות במסגרת סעיף 2(6) אוסר על שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח; סעיף 2 (9) אוסר על שימוש בדיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה; במסגרת סעיף 2 (10) החוק אוסר על פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9); סעיף 2 (11) אוסר על פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד.
23. אני סבור כי פרסום שלא בהיתר של מודעת פרסומת למכירת ביתו של אדם, תוך כדי פרסום תמונה של ביתו, ותוך כדי שימוש בשמו מהווים הפרה אסורה ברורה של סעיף

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 20-06-29551 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

- (6)2 לחוק הגנת הפרטיות. זאת שכן פרסום מודעה למכירת בית כמו במקרה שבפני כולל שמו של האדם המוכר וכן תמונה של ביתו.
24. יתרה מכך, פרסום כי אדם מוכר את ביתו וכן עלות המכירה ועיתויה יכול להוות פגיעה בצנעת חייו האישיים של אדם. אכן, לאדם מכח חוק הגנת הפרטיות ורוחו של חוק זה שמורה הזכות להתקשר בחוזה לפרסום ביתו ולפרסם כל דבר הנראה לו סביר לשם ביצוע המכירה. ואולם, אין דומה פרסום מודעה בהתאם להסכמה מפורשת - לפרסום אותה מודעה, ללא הסכמה. כאשר אדם מפרסם מודעה ביד 2 לדוגמה, הרי שהמפרסם שולט שליטה מלאה על הפרסום, תוכנו, עיתוי הפרסום וקהל היעד של הפרסום. כאשר הפרסום מועתק ללא רשות וללא הסכם, מאבד המפרסם שליטה על הפרסום וכך יכול להיות מצב שבו הפרסום מפורסם לקהל יעד אחר מזה שהמפרסם התכוון אליו. חמור מכך, כאשר הפרסום מועתק על ידי אתר כדוגמת ad יכולת ההסרה מצטמצמת וכרוכה ברצונו של המפרסם החדש להסירו.
25. אין בידי לקבל את טענת הנתבע, לפיה כיוון שהעתיק מודעה שפרסמה התובעת הוא מקיים בכך את רצונו של המפרסם ואין למפרסם להלין על פרסום נוסף. הנתבע אף הביא ציטוט בעניין רע"א 2516/05 מעריב הוצאת מודיעין בע"מ נ' חברת אול יו ניד בע"מ, בגדרו קבע השופט ריבלין כדלקמן:
- "יודגש: אין המדובר כאן ביחסים שבין המשיבים לבין אלה המפרסמים אצל המערערת מודעות דרושים. לכאורה, ניתן לסבור כי מבחינת אלה האחרונים, הפרסום הנוסף אצל המשיבים אך משרת את האינטרס שלהם, אולם אין מקום, ואין צורך, לקבוע מסמרות בעניין זה. הנקודה החשובה לענייננו היא, שהמערערת אינה מדברת בשם של מפרסמי המודעות אלא בשמה-שלה, והספק הוא, האם למערערת-עצמה זכויות במידע, ככל שישנן זכויות כאלה. בהקשר זה ניתן לשוות לנגד עינינו את השאלה הבאה: לו בחרו מציעי העבודה – בחירה מפורשת – לפרסם את מודעותיהם לא רק אצל המערערת אלא גם אצל אחרים – למשל המשיבה – האם היה בידי המערערת למנוע זאת? על פני הדברים נראה שהתשובה לכך שלילית"
26. פסק הדין בעניין רע"א 2516/05 מעריב הוצאת מודיעין בע"מ נ' חברת אול יו ניד בע"מ אינו תואם לענייננו, שכן הוא דן במסגרת היחסים בין מפרסם א' למפרסם ב' ואינו דן

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 29551-06-20 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

במהות היחסים בין מפרסם ב' לאדם שנפגע מכך. כב' השופט ריבלין הקפיד להדגיש שאין הוא קובע מסמרות בעניין זה, ועל כן אין, לפי מיטב ידיעתי, הלכה בעניין. מכאן, אני סבור שפרסום על כך שאדם מוכר דירה לרבות פרסום פרטים כגון תמונה ומועד המכירה והמחיר המבוקש הינם עניינים שנוגעים לצנעת חייו של אדם והוא ורק הוא יחליט באם לפרסם זאת באם לאו.

27. לא מצאתי לקבל את טענת הנתבע כי בהתאם לסעיף 3 לחוק - במקרה דנן הסכמת התובעת משתמעת מנסיבות העניין. נכון שסעיף 3 לחוק קובע כי הסכמה יכולה להיות במפורש או מכללא, אך הנתבע לא הציג כל ראיה להסכמה מכללא מצד התובעת. הסכמת התובעת לפרסום פרטיה באתר יד 2 איננה בגדר הסכמה לפרסום בכל אתרי האינטרנט השונים. מדובר באתרים שונים ויש ליתן דגש לאפשרות הניתנת לתובעת בכל עת למחוק את הפרסום מאתר יד 2, בשונה מאתר ad שבבעלות הנתבע, ואשר הפרסום בו נעשה ללא הסכם וללא תיאום מראש. ברור הדבר מהראיות שבפני, כי התובעת התנגדה לפרסום באתר ad מכל וכל, וכל העת, ועל כן אין לומר שהייתה מצידה הסכמה ולו גם כזו שמשמעת מנסיבות העניין.

28. לצורך הדגשת חשיבותה ומעמדה של הזכות לפרטיות בישראל יפים דבריו של כב' השופט חשין:

"בעוטפו אותה בחומות אלו שבנה לה סביב סביב, הפך המחוקק את זכות הפרטיות לזכות מעין קניינית, ואף לערך לעצמו. מגמה זו הגיעה לשיא בחוק יסוד: כבוד אדם וחירותו (שאינן טוענים לחלותו על ענייננו), ובו עלתה הפרטיות במעלות ערכי החברה בישראל והפכה זכות יסוד. וכלשון סעיף 7(א) לחוק היסוד: כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו."

29. מעבר לאמור לעיל, אני סבור שלתובעת זכות לקבל פיצוי גם מכוח חוק עשיית עושר ולא במשפט. בעניין ע"א 8483/02 אלוניאל בע"מ נ' אריאל מקדונלד, נח(4) 314 נאמר כי:

"כללם של דברים: סבורים אנו כי העושה שימוש מסחרי בשמו, בדמותו או בקולו של אחר בלי לקבל לכך את הסכמתו, עושה עושר ולא במשפט. חייב הוא לשלם למי אשר בדמותו, בשמו או בקולו עשה שימוש את דמי השימוש הראויים באותו הנכס. בית-

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 20-06-29551 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

המשפט עשוי, כמוכן אם ימצא זאת לנכון, לפטור את הנתבע מחובת ההשבה "...אם ראה שהזכיה לא היתה כרוכה בחסרון המזכה או שראה נסיבות אחרות העושות את ההשבה בלתי צודקת" – כהוראת סעיף 2 לחוק עשיית עושר ולא במשפט. בבואו לבחון אם ההשבה צודקת בנסיבות המקרה, ייחס בית-המשפט משקל מיוחד גם לזכותו המוגנת של הנתבע לחופש ביטוי, וכך יימנע מהטלת אחריות במקרים שבהם נעשה השימוש לצרכים של סאטירה או לצרכים חדשתיים, למשל."

30. אני סבור שיש ממש גם בדרישתה של התובעת לפיצוי עקב עוגמת נפש. הבסיס למתן פיצוי בגין עוגמת נפש, סבל ואי נוחות מקורו בסעיף 13 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970, הקובע: "גרמה הפרת החוזה נזק שאינו נזק ממון, רשאי בית המשפט לפסוק פיצויים בעד נזק זה בשיעור שייראה לו בנסיבות הענין". בהתייחס לנזק הלא ממוני קבע בית המשפט העליון בע"א 348/79 - חנג דמן נ' יצחק מיכאלי ו-2 אח', פ"ד לה (4), 31:

"... אופיו הלא ממוני של הנזק מקשה על מתן הערכה ממונית בדבר סכומי הכסף, שיהיה בהם כדי לפצות את הנפגע. לעניין זה נקבעה הוראה מיוחדת בסעיף 13 לחוק התרופות, לפיה "רשאי בית המשפט לפסוק פיצויים בעד נזק זה בשיעור שייראה לו בנסיבות הענין". בכך הוקלה במידת מה מלאכת השומה והכימות. עם זאת, אין להפריז במידת ההקלה, שכן שיקול הדעת, שניתן לבית המשפט, צריך להיות מופעל במסגרת השיקולים, הקבועים בחוק התרופות. . . בפסיקת הפיצויים על בית המשפט לשוות לנגד עיניו את העיקרון, כי מטרת הפיצוי היא החזרת המצב לקדמותו, ואין מטרתו הענשת המפר. בהפעלת שיקול הדעת השיפוטי במסגרת סעיף 13 לחוק התרופות, על בית המשפט לשאוף לפיצוי הנפגע, ולא להענשת המפר. סעיף 13 לחוק התרופות לא נועד להוות מנוף לפסיקת פיצויים עונשיים בדיני החוזים. . .". בנסיבות שהוצגו בפני ופורטו לעיל, אני סבור כי לתובעת נגרמה עוגמת נפש.

31. סיכומו של דבר, לאחר שקלול השיקולים הרלוונטיים לעניין, לרבות, [סעיף 29א\(ב\)\(1\)](#) לחוק הקובע כי "במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק." אני קובע כי הנתבע ישלם לתובעת סך של 5,000 ₪ בגין הפגיעה בפרטיותה בניגוד להוראות

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 20-06-29551 ויטון נ' מרגלית

תיק חיצוני:

החוק וכן מיתר השיקולים שפורטו. אין מקום לתביעת לשון הרע כתביעה זו. בנוסף, הנתבע ישלם לתובעת סך של 2,000 ₪ בגין הוצאות משפט. הסכומים ישולמו תוך 20 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו כסלו תשפ"א, 12 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

בנימין בן סימון, רשם בכיר

